

Hvad vill Svenska arbetareförbundet?.

Dahlborg, Fredrik Zakarias

54 E a Br. 1904

National Library
of Sweden

Polit. ekon
Arb. för
1904

Hvad vill Svenska Arbetareförbundet?

AF

FR. DAHLBORG.

STOCKHOLM

Axel Wallén & C:ö Boktryckeri 1904.

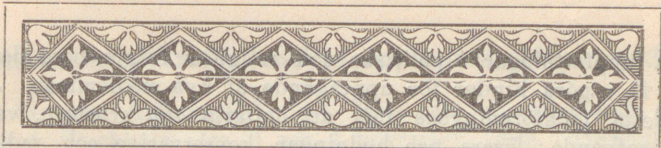

Kungl. biblioteket

0 0000 000034253

Hvad vill Svenska Arbetareförbundet?

Hvad vill Svenska Arbetareförbundet? Af hvilken anledning har denna nya fackorganisation i vårt land bildats? Huru har förbundet hittills utvecklats, och hvilka äro dess framtida utvecklingsmöjligheter?

Dessa och liknande frågor hör man ofta framställas, då Svenska Arbetareförbundet och dess verksamhet komma på tal. På grund af de från visst politiskt håll utspridda, vilseledande framställningarna om förbundet har ock många arbetare, som eljes gillar förbundets rent fackliga program, tvekat att ansluta sig till detsamma. Några kortfattade upplysningar om Svenska Arbetareförbundets ändamål, uppkomst och utveckling torde därför vara välkomna för alla sådana arbetare, hvilka inse de fackliga arbetareorganisationernas nytta och nödvändighet, men som ännu ej ställt sig i sina organiserade kamraters led.

Huru bör en fackorganisation vara beskaffad?

På denna för arbetarne så betydelsefulla fråga har socialdemokratiska partiets främste man, hr *Hj. Branting*, vid ett tillfälle gifvit följande, förträffliga svar:

”Fackföreningarnas mål bör vara att omfatta ett yrkes såvidt möjligt *alla* arbetare på en ort. Meningssskiljaktigheter och

olika uppfattningar i politiska och religiösa frågor böra därvid icke få utgöra hinder för upptagande af nya medlemmar. Just af detta fackföreningens mål att omfatta *alla* arbetare, vakna och sofvande, läsare och hedningar, konservativa och radikala socialister, följer emellertid helt naturligt, att denna organisation icke rätt lämpar sig för att äfven vara den politiska för­eningspunkten för de klassmedvetna arbetarna. — — — —

I fackföreningens eget intresse böra socialisterna vara an­lägna om att i allmänhet icke låta fackföreningarna som sådana bli den politiska agitationens härdar. Härtill lämpa sig bättre, fristående socialpolitiska föreningar, hvilka sluta sig till det so­cialpolitiska programmet och sätta som sitt mål att verka för *detsamma*".

Denna definition på, huru en fackförening bör vara be­skaffad, är utan tvifvel alldeles korrekt. Fackföreningen skall ha så vidsträckta gränser, att arbetare med vidt skilda uppfatt­ningar i fråga om politiska och religiösa spörsmål kunna an­sluta sig till densamma. I fackföreningen måste finnas rum för socialdemokrater och icke-socialdemokrater, för statskyrkliga och frikyrkliga, religiösa och icke religiösa arbetare. Ingens sam­vete får kränkas; fackföreningsmedlemmen måste med afseende på dessa spörsmål ha rätt att hysa hvilka åsikter som helst, och fackorganisationen får ej härutinnan lägga något som helst band på honom.

»Det är oriktigt», yttrar den framstående, tyske socialde­mokratiska partiledaren *Aug. Bebel*, »då man säger till en fack­föreningsman: Du *måste* äga den och den politiska åsikten».

Denna utomordentligt viktiga princip om fackföreningar­nas neutralitet tillämpas ock af arbetareorganisationerna i Euro­pa och Amerika. Endast de *svenska*, socialistiska fackförening­arna utgöra härutinnan ett undantag. Öfverallt äro de fackliga organisationerna oberoende af de politiska partierna utom i *Soe­rige*, där socialdemokratiska partiet gjort föreningarna skattskyldiga under partiet till obotlig skada för hela den fackliga ar­betarereformen. Genom de så kallade arbetarekommunerna blif­va de enskilda fackföreningsmedlemmarna inkorporerade i parti­et, oafsedt om de till sin politiska öfvertygelse äro socialdemo­krater eller ej. En arbetare, som vill bli medlem af en fack­förening, måste ock samtidigt enrollera sig i socialdemokratiska partiet och betala skatt till detsamma. Att detta åter innebär en grof kränkning af individens tanke- och öfvertygelsefrihet är uppenbart för en och hvar, som opartiskt betraktar saken.

Svenska Arbetareförbundets uppkomst och utveckling.

Svenska Arbetareförbundet hade sin konstituerande kongress i Stockholm den 3 och 4 november 1899. Hufvudsaken till förbundets bildande var de äldre, förutvarande fackorganisationernas sammankopplande med socialdemokratiska partiet. Såsom mål för sin verksamhet angaf förbundet i § 1 af sina stadgar: »att sammansluta arbetare, män och kvinnor af skilda yrken, för att förbättra deras ställning i ekonomiskt, socialt och intellektuellt afseende».

Förbundets stiftare utgjordes af verkliga *kroppsarbetare*, hufvudsakligast från två af hufvudstadens största maskinverkstäder. Socialdemokratiska partiagitatorer framkommo det oaktadt redan vid förbundets bildande med påståendet, att det vore arbetsgifvare, som startat Svenska Arbetareförbundet, och att dessa arbetsgifvare alltjämt utöfvade inflytande på förbundets ledning och verksamhet. Detta påstående är emellertid ren osanning. Förbundet har *icke* bildats af några arbetsgifvare och ledes ej heller af några sådana af den naturliga orsaken, att inga andra än verkliga kroppsarbetare, enligt förbundets stadgar, kunna tillhöra detsamma.

Efter förbundets konstituerande har dess utveckling, trots motstånd från både det ena och andra hållet, gått säkert framåt. Lokalfdelningar ha bildats å en hel del platser i landet, och det löpande afdelningsnumret är för närvarande 71. Under årens lopp har förbundet tillväxt allt mer i styrka såväl inåt som utåt. Den inre organisationen har blifvit allt mer fullkomnad i mån af tillgodogörandet af de erfarenheter man erhållit under arbetets fortgång. Agitationen utåt har äfven blifvit mer planmässigt ordnad än under de första åren af förbundets verksamhet. I fråga om den inre organisationen må vidare nämnas, att förbundet är indeladt i sex distrikt, i spetsen för hvilka stå de af förbundskongressen utsedde förtroenderådsledamöterna. Förtroenderådets medlemmar ha bl. a. till uppgift, dels att biträda vid lönerörelser, dels att organisera och leda agitationen utåt inom de olika distrikten. I förbundets tjänst äro vidare anställda en förbundssekreterare, som har att utföra göromålen å förbundets expedition, bedrifva agitation för förbundets räkning m. m., samt en redaktör, som har om hand redigeringen af förbundets speciella organ, *Arbetare-Tidningen*.

För tillvaratagande af de speciella yrkesangelägenheterna äro afdelningarna uppdelade i yrkessektioner.

Såsom en mätare på förbundets utveckling kan ju bl. a. tjäna dess ställning i ekonomiskt afseende. Medan vid kongressen år 1899 förbundets inkomster och utgifter balanserade med en summa af 1,100 kr., voro motsvarande siffror vid 1901 års kongress 20,000 kr. och vid kongressen 1904 cirka 60,000 kr. Dessa siffror äro, bättre än något annat, tydliga bevis på organisationens lifskraftiga utveckling.

Om understöd och afgifter.

En af förbundets hufvuduppgifter är gifvetvis den, att vid tillfällen af arbetslöshet, förorsakad af strejk eller lock-out, lämna pekuniärt understöd. Enligt förbundets stadgar utgår sådant understöd med 11 kr. pr vecka för gift medlem med tillägg af 50 öre för hvarje oförsörjdt barn samt 8 kr. pr vecka för ogift medlem. För järn- och metallarbetare och med dem i yrkesförhållanden likställda fabriksarbetare finnes en särskild understödsfond, ur hvilken utbetalas understöd äfven vid sådan arbetslöshet, som *icke* är förorsakad af strejk eller lock-out. Detta understöd utgår till medlem, som tillhört fonden från ett till två år, med 1 kr. om dagen och efter två års medlemskap till gift medlem med 1 kr. 50 öre och till ogift 1 kr. 25 öre pr dag.

Redan vid Svenska Arbetareförbundets bildande sattes i omlopp från socialistiskt håll historier om, att förbundet ej »hade någon ekonomisk bärkraft på grund af för låga afgifter», att det vid en större arbetsnedläggelse icke skulle förmå understödja sina medlemmar o. s. v. Alla dessa olycksprofeter ha dock kommit grundligt på skam. Förbundet *har* vid alla konfikt-tillfällen på ett glänsande sätt häfdat sin position som en pålitlig, ekonomiskt bärkraftig fackorganisation; vid flere större strejker ha till och med utbetalats understödsbelopp, som betydligt öfverstigit det, som de socialistiska organisationerna kunnat lämna sina medlemmar. På tal om de »låga afgifterna» brukar också ofta i den socialistiska pressen framhållas, att orsaken till förbundets bildande och arbetarnes anslutning till det samma vore den, att förbundets medlemmar ej behöfva erlagga så höga afgifter som de socialistiska fackföreningarnas medlemmar. Detta är för det första icke sannt. Ty flere fackförbund upptaga lägre afgifter än Svenska Arbetareförbundets afdelningar. Vidare må gentemot detta ordande om de »låga afgifterna» anmärkas, att det väl icke är någon förtjänst i och för sig hos

en fackorganisation att taga upp höga afgifter af medlemmarne. Om en organisation kan administreras och fullgöra sina stadgenliga skyldigheter mot medlemmarne — hvilket Svenska Arbetareförbundet visat att det *kan* — med moderata afgifter, så bör väl icke ligga något klandervärdt häri utan tvärtom.

En »sprängorganisation».

Från socialistiskt håll utslungas gång efter annan den beskyllningen mot Svenska Arbetareförbundet, att det är en »sprängorganisation» och ett »strejkbrytare- och arbetsgifvareförbund», som uppträder som »lönedpressare» och i öfrigt städse går arbetsgifvarnes ärenden.

Frågas då först hvad som egentligen skall innefattas i begreppet »sprängorganisation», så kan gifvetvis ej därmed förstås något annat än en organisation som »spränger» en *enhet*, något förut sammanhängande helt. Hvad är det då, som *Svenska Arbetareförbundet* spränger isär? Icke kan det vara den gamla socialistiska fackorganisationen, alldenstund Sv. Arbetareförbundet aldrig sökt och ej heller någonsin kommer att söka värfva såsom medlemmar förut organiserade arbetare. Nej, påståendet att Sv. Arbetareförbundet är en »sprängorganisation» grundar sig utan tvifvel på det inom det socialdemokratiska partiet allmänt rådande, kuriösa föreställningssättet, att *partiet skall ha monopol* på att organisera Sveriges arbetare såväl fackligt som politiskt. Partiet betraktar hela den svenska arbetareklassen, äfven alla hittills oorganiserade arbetare, såsom *sitt* och ingen annans verksamhetsområde. Det tål därför ingen som helst konkurrerande organisation. Ingen utom partiet får göra något till den svenska arbetareklassens bästa, och om någon enskild person eller korporation skulle söka göra något till främjande af arbetarnes intressen, så karakteriseras alla sådana bemödanden såsom *skadliga* för arbetarne, såsom varande af intet värde.

Det kunde ligga någon grund för detta betraktelsesätt, om det förhölle sig så, att socialdemokratiska partiet i närvarande stund hade, politiskt och fackligt, organiserat *alla* Sveriges arbetare och alla vore anhängare af det socialdemokratiska partiet. Ett faktum är emellertid, såsom en hvar vet, att *endast en ringa del* af vårt lands arbetare anslutit sig till de socialistiska, fackliga eller politiska, organisationerna, hvadan det helt enkelt är en löjlighet att komma och orda om »sprängning»

af något — som icke finnes till! Precis med lika stort skäl kunde man ju tala om »sprängorganisationer» på andra områden. Inom den moderna nykterhetsrörelsen t. ex. är ju goodtemplarorden äldst, men aldrig har man därför hört goodtemplarne stämpla alla senare tillkomna nykterhetsorganisationer såsom Templarorden, Sveriges Blåbandsförbund med flera som »sprängföreningar». Man kan naturligtvis kämpa för samma mål inom olika organisationer och på olika metoder utan att därför behöfva bekämpa hvarandra.

För att hos Sveriges arbetare söka misskreditera förbundet ha vidare, som bekant, under årens lopp utspridts en mängd historier om, att förbundets medlemmar än på den ena än på den andra platsen uppträdt som »strejkbrytare». *Alla dessa historier äro emellertid ren lögn.* Det har icke påvisats och skall ej håller någonsin framdeles kunna påvisas ett enda fall, då Sv. Arbetareförbundets medlemmar uppträdt som »strejkbrytare» och »lönenedprässare». *Icke ett enda.* I själfva verket finnes det säkerligen icke heller många arbetare, som tro att förbundets medlemmar äro, rent ut sagdt, sådana ärkeidioter, att de till dato offrat ett 100,000-tal kr. på en organisation, som är dem till *skada* i ekonomiskt och andra hänseenden! Under strider till höger och vänster skulle dessa tusentals icke-socialistiska arbetare skapa och upprätthålla en särskild fackorganion, anställa och aflöna särskilda förtroendemän, utgifva egen tidning o. s. v. blott för nöjet — att *prässas ned lönerna för sig själfva till gagn för arbetsgifvarne!* Åhnej. Svenska Arbetareförbundets medlemmar utgöras af arbetare, som äro minst lika vakna och målmedvetna som de socialistiska fackorganisationernas medlemmar. De sträfva efter att göra en verklig insats i arbetet på att höja den kroppsarbetande klassens ställning i ekonomiskt, socialt och intellektuellt afseende. Om förbundet verkligen gjort sig skyldigt till alla dessa mot arbetarnes gemensamma intressen i ekonomiskt eller andra hänseenden stridande handlingar, som nu påbördas detsamma från socialistiskt håll, skulle förbundet för länge sedan upphört att existera.

Hvad är föreningsrätt?

I ett land, som gör anspråk på att äga en fri samhällsfattning, är föreningsrätten en själfklar rättighet. En hvar medborgare i ett sådant land har rätt att tillhöra, hvilken för-

ening han vill utan att därför blifva utsatt för trakasserier och förföljelse från vare sig de offentliga myndigheternas eller enskilda samhällsmedborgares sida. »Föreningsrätten måste», säger svenska socialdemokratiska partiets främste ledare, »för att den verkligen skall kunna sägas existera, innebära individens rätt att *själf* välja en förening, i hvilken han vill ingå. Den måste innebära helt och fullt denna rätt och får ej vara kringskuren af någon rätt för vare sig arbetsgifvare eller annan att föreskrifva mig med hot eller tvång, i hvilken förening jag får ingå eller, i hvilken jag icke får ingå».

Gång efter annan ha dock socialistiska fackföreningsledare på det mest brutala sätt kränkt denna föreningsrättens oskrifna lag, då fråga varit om arbetare tillhörande Svenska Arbetareförbundet. Antingen in i fackföreningen eller bort från arbetet, är dessa socialistledares paroll. *Mot* sin vilja och öfvertygelse skola Sv. Arbetareförbundets medlemmar tvingas tillhöra socialdemokratiska partiet och erlägga skatt till detsamma! Sv. Arbetareförbundet kommer emellertid alltid att energiskt ingripa gentemot dylika, oförsynta angrepp mot enskilda medlemmars tanke- och öfvertygelsefrihet.

Understundom får man höra dessa rättskränkningar försvaras med ordandet om, att den som åtnjuter fördelarne af fackorganisationen också måste fullgöra sina skyldigheter mot densamma. Man fordrar alltså af Sv. Arbetareförbundets medlemmar, att de, för att komma i åtnjutande af vissa materiella fördelar, skola handla mot sin öfvertygelse, *sälja* en sådan allmänmedborgerlig rättighet som föreningsrätten. Hvarthän konsekvensen af ett dylikt betraktelsesätt leder, inses lätt. *Arbetsgifvarne* resonera ofta på alldeles samma sätt, då de förbjuda sina arbetare att tillhöra de socialistiska fackorganisationerna. Dessa arbetsgifvare säga till sina arbetare: Ni få de ökade löneförmåner ni begära men endast på det vilkoret, att ni afstå från era föreningsrätt. En *hederlig* arbetare säljer dock icke en af sina dyrbaraste, medborgerliga rättigheter för materiella förmåner, dessa må vara huru stora som helst.

Sin föreningsrätt kommer därför, som sagdt, Svenska Arbetareförbundet att med alla till buds stående, lojala medel försvara. Blockeras från socialistiskt håll en arbetsplats endast på den grund, att där arbeta medlemmar af förbundet, som ej vilja ingå i den socialistiska fackorganisationen, kommer förbundet att trots blockaden söka uppehålla arbetet. Man må sedan »pricka» förbundsmedlemmarne såsom »strejkbrutare», så mycket man beha-

gar. I dylika fall förlora »prickningarna» hvarje betydelse, ty en hvar rättänkande människa erkänner, att blockaderna i fråga innebära en grof rättskränkning. Att på dylikt alldeles obefogadt sätt karakterisera som »strejkbrytare» *hederliga* arbetare skall ock så småningom hämnas sig själf och komma att i hög grad skada hela den fackliga arbetarerörelsen. Ty genom att beteckna arbetare som »strejkbrytare» endast på den grund, att de tillhöra Sv. Arbetareförbundet, förlora dessa »strejkbrytare»-prickningar allt värde som vapen vid lönestrider eller andra konflikter med arbetsgifvarne. Ett lättsinnigt handskande med ordet »strejkbrytare» genom att använda detsamma mot arbetare, som ingenting förbrutit, kommer till sist att få den verkan, att *ingen* — äfven *verkliga* strejkbrytare — *fäster det minsta afseende vid*, att han blir kallad »strejkbrytare» och »prickad» som sådan i den socialistiska pressen.

Allt sedan sitt första framträdande har Sv. Arbetareförbundet icke i något afseende sökt strid med den socialdemokratiska arbetarerörelsen. Det har tvärtom sträfvat efter att vid lönerörelser åvägabringa *samarbete* med de socialistiska fackföreningarna. På en del arbetsplatser har ock dylikt samarbete kommit till stånd till gagn för båda parterna. Å andra platser däremot ha fackföreningssledarne afvisat samarbete med förbundet, hvarigenom helt naturligt uppkommit oreda vid förhandlingarna med arbetsgifvarna.

På senare åren har därför förbundet i allt större utsträckning börjat bedrifva lönerörelse på egen hand, och på icke så få platser har det lyckats förbundet genomföra väsentliga löneförbättringar åt arbetarne — fastän detta sakförhållande naturligtvis aldrig erkännes å socialistiskt håll. De socialdemokratiska fackföreningarna kunna ej tåla, att någon annan facklig organisation gör något för att höja arbetarnes ställning i ekonomiskt och andra afseenden. Partiledarne se hundra gånger hellre, att arbetarne på en viss plats få behålla sina svältlöner, än att *Sv. Arbetareförbundet* skulle åt dessa arbetare utverka några öres förhöjning i timpenningen. Och denna taktik är så mycket besynnerligare som verksamhetsfältet är alldeles tillräckligt stort för såväl de socialistiska som icke-socialistiska fackorganisationerna. Ensamt antalet industri- och handtverksarbetare i vårt land uppgår nämligen till cirka 350,000. Då hela den socialistiska Landsorganisationen räknar endast cirka 70,000 medlemmar, skulle det alltså finnas rum för ytterligare 4 à 5 sådana organisationer som Landsorganisationen ensamt bland Sveriges industri- och handtverksarbetare. De socialistiska fackförenings-

ledarne borde ock besinna, att det i vårt land finnes tiotusentals arbetare, som *aldrig* komma att ansluta sig till en socialistisk fackförening. Fackföreningarna kunna icke f. n. — och skola ej heller framdeles kunna det — samla *alla* arbetare inom sig. Men det organisationsarbete de socialistiska organisationerna själfva ej kunna åstadkomma, böra de ej förmena andra att utföra.

Svenska Arbetareförbundet och »politiken».

Såsom ett argument mot Sv. Arbetareförbundet brukar stundom anföras, att förbundets medlemmar till följd af organisationens proklamerade neutralitet i politiskt afseende uppfostras till intresselöshet för politiska spörsmål. Arbetarnes deltagande i de politiska angelägenheterna är dock nödvändigt. Ty utan ett dylikt deltagande och utan att arbetarne få ett ord med i laget vid afgörandet af för arbetareklassen viktiga samhällsspörsmål, blir fackföreningarnas verksamhet mången gång utan all betydelse. Hvad som bygges upp genom fackföreningarnas verksamhet, blir ofta åter nedrifvet genom en lagstiftning, som går stick i stäf mot arbetarnes intressen.

Vid ett dylikt resonemang utgår man emellertid från en absolut oriktig förutsättning och kommer då äfven helt naturligt till oriktiga konklusioner. Det är visserligen sannt, att den neutrala fackföreningsrörelsen *som sådan* intager en neutral ståndpunkt vis-à-vis de partipolitiska spörsmålen, men icke är det väl därmed sagdt, att de politiskt neutrala fackorganisationernas *medlemmar* icke vilja tillvarataga sina intressen såsom medborgare i samhället. Det måste gifvetvis stå en hvar medlem af en neutral fackförening fritt att inom den politiska organisation, hvars program han gillar, verka för ernående af vissa politiska mål, som äro till gagn för kroppsarbetarne. Svenska Arbetareförbundets medlemmar ha naturligtvis *icke* i och med det, att de anslutit sig till förbundet, afsagt sig deltagande i det politiska lifvet. Visst icke. Och förbundet hvarken kan eller vill förbjuda sina medlemmar att tillhöra, hvilket politiskt parti det än må vara — äfven socialdemokratiska arbetarepartiet. Förbundets medlemmar äro ock i allmänhet säkerligen lika politiskt vakna som de socialdemokratiska fackorganisationernas medlemmar och söka äfven på detta område göra hvad de kunna för förverkligande af sitt program: höjande af arbe-

tareklassens ställning i ekonomiskt, socialt och intellektuellt afseende.

Hvad Sv. Arbetareförbundet opponerat sig emot är ej, att arbetarne taga befattning med politiska spörsmål, utan oppositionen riktar sig, såsom förut framhållits, mot det arrangemanget att fackföreningarna skola vara sammankopplade med visst politiskt parti.

Hvarför måste arbetarne organisera sig?

Under de närmast gångna decennierna har oafåtligen framhållits för de svenska arbetarne fackorganisationernas nytta och nödvändighet, så att ett ordande härom ej längre skulle anses vara behöfligt. Erfarenheten har dock gifvit vid handen, att det ännu i vårt land finnes tiotusentals arbetare som ej inse, att organisationen är det enda medlet att förbättra deras ställning i ekonomiskt och andra afseenden. Och likväl borde det stå klart för en hvar arbetare, att han ensam, isolerad från sina arbetskamrater är helt och hållet prisgifven åt sin arbetsgifvares godtycke. Den enskilde arbetaren är maktlös. Genom fackorganisationen representera arbetarne däremot en makt, som är öfvervinnelig. När den enskilde arbetaren underhandlar med arbetsgifvaren om högre lön, kan han icke genomdrifva sin fordran, och vid s. k. »dåliga tider» nedsättes arbetslönen, hvarmed han ock stillatigande måste låta nöja sig. Vill han icke arbeta, träder en annan i stället. Ställningen blir däremot en helt annan, då arbetarne i de olika facken stå solidariskt sammanslutna. Genom sin organisation träda arbetarne upp som en fullt likställd part med arbetsgifvaren, och då först kunna dessa fritt underhandla och ingå aftal med hvarandra, medan den enskilde arbetaren icke fritt utan tvingad af faran att svälta ihjäl är nödsakad att till, snart sagdt, hvilket pris som helst sälja sin arbetskraft till arbetsköparen.

Ett verkligt fritt arbetsaftal kan sålunda förefinnas endast där, hvarest arbetarne äro organiserade i fackföreningar. Enighet ger styrka! Det som den enskilde, från sina kamrater inom samma yrke isolerade arbetaren icke kan åstadkomma, det förmår fackorganisationen uträtta. Den enskilde arbetarens ord väga föga gentemot en hård och omedgörlig arbetsgifvares dekret. »Om Ni ej är nöjd med den ställning Ni har, får Ni gå eder väg», är den vanliga domen. Den ensamme arbetaren måste utan knot foga sig efter detta utslag, men den arbetare, som

står med i en organisation, kan vädja till denna, till sin fackförening. Den arbetare, som är medlem af en fackorganisation behöfver ej tåga och hålla till godo med arbetsgifvarens alla göranden och låtanden gentemot honom. Han slipper känna förödmjukelsen af att ständigt vara beroende af arbetsgifvarens nåd. Fackorganisationen gör honom till en fri människa, från att han måhända förut varit nära nog en slaf under sin arbetsgifvare.

Innan Svenska Arbetareförbundet bildades, hörde man ofta oorganiserade, icke-socialistiska arbetare afgifva den försäkran, att de mycket väl insågo nödvändigheten af, att arbetarne vore fackligt organiserade, men att deras ståndpunkt till de politiska och religiösa spörsmålen hindrade dem från att ansluta sig till de existerande, socialistiska organisationerna. Och dessa arbetare klagade ofta högljudt öfver det förtryck, som de voro utsatta för speciellt från sina socialistiska kamraters sida. Då dessa oorganiserade arbetare blefvo indragna i arbetskonflikter, blef deras ställning än mer bekymmersam, emedan de ej ägde någon organisation, af hvilken de kunde erhålla pekuniärt understöd eller hjälp med anskaffande af arbete.

Svenska Arbetareförbundet kom så till stånd och upptog en framgångsrik kamp för att på allt sätt stödja och hjälpa dessa arbetare i deras brydsamma belägenhet. Men många af de arbetare, från hvilka de mest högljudda klagomålen öfver förtrycket och tyranniet utgått, vägrade nu, sedan Sv. Arbetareförbundet väl kommit till stånd, att ansluta sig till detsamma och efter förmåga främja dess verksamhet. Förbundet hade genom sitt framträdande åstadkommit, att dessa arbetare nuingo »stå i fred» — och då bekymrade de sig ej vidare om den organisation, som skapat detta »fredstillstånd» på arbetsplatserna! Ett dylikt, lumpet handlingssätt är rätt och slätt ett förräderi mot Sveriges hela icke-socialistiska arbetarekår. Man vill ha skydd och hjälp mot förtryck och tyranni — vill ha sin politiska och religiösa öfvertygelse okränkta, men så vägrar man att stödja den organisation, som på ett kraftigt och framgångsrikt sätt häfdar den individuella tanke- och öfvertygelsefriheten!

Icke vill du, arbetare, som läser dessa rader handla på detta öfvermåttan simpla sätt! Du inser, att det är din *plikt* att tillhöra en fackorganisation, att detta är en skyldighet, som du äger mot dig själf, mot din familj, mot kommande arbetargenerationer. Anslut dig då till Sv. Arbetareförbundet, där du

får omfatta, hvilka politiska och religiösa åsikter du behagar, utan att din öfvertygelse blir på något sätt kränkt.

Du invänder måhända, att du »har det redan jämförelsevis bra förut,» att du ej behöfver befara vare sig strejk eller lock-out på den plats du arbetar eller att blifva arbetslös af annan orsak. Hvad tjänar det till, säger du, att kasta ut pengar till något, som jag ej har någon valuta för.

Var dock ej för säker. En dag kanske förr, än du anar, blir det du och de dina, som bli offer för det svåra onda, som heter *arbetslöshet*. Helt oförmodadt kan en konflikt uppstå med din arbetsgifvare, och du blir indragen i striden kanske mot din vilja. Eller det inträffar, att den arbetsgifvare du kanske i åratat arbetat hos, plötsligt af en eller annan anledning uppbör med sin verksamhet och du blir utkastad på den allmänna arbetsmarknaden måhända vid en tidpunkt, då denna är synnerligen dålig. Huru godt då att ha en organisation att trygga sig till — som är i stånd att ingripa hjälpende gent emot den närmast för handen varande, mest skriande nöden!

Du måste vidare besinna, att du med ditt medlemskap fyller en utomordentligt viktig *mission*. Ej alla dina arbetskamrater landet rundt ha det så förmånligt ställdt med afseende på existensvilkoren, som du måhända har. De få slita och släpa året om mot en mycket ringa aflöning. Deras arbetsgifvare är rå och hänsynslös och frågar ej det minsta efter sina arbetares önsknningar eller klagomål. *Ditt* medlemskap kan nu bidra till att i väsentlig grad hjälpa upp dessa betryckta, hjälpbehöfvande kamrater. Din ringa afgift kan uträtta storverk. Och utom ditt eget samvetes vittnesbörd om, att du utfört ett godt värf, då du hulptit nödställda kamrater eller beredt dem en dragligare tillvaro, skall du vara förvissad om dina bröders varmaste tacksägelse.

Upplysningar vid lokalafdelningars bildande.

1. Då på en plats några arbetare finnas, som intressera sig för Sv. Arbetareförbundet, böra dessa komma samman till ett *enskildt* sammanträde för att öfverlägga angående en lokalafdelnings bildande. Om minst fem personer äro därom ense, kan afdelning bildas.

2. Förbundsstadgar erhållas kostnadsfritt från förbunds-expeditionen, som ock tillhandahåller tryckt *förslag* till afdelningsstadgar mot ett pris af 3 öre pr exemplar. I dessa stad-

gar meddelas närmare upplysningar om villkoren för medlemskap i förbundet och lokalafdelning.

3. Då afdelning bildats, insändes ansökan om inträde i förbundet till styrelsen enligt af denna fastställt formulär.

4. Inträdesafgiften till *förbundskassan* är 1 kr.; månadsafgiften 45 öre för manlig och 20 öre för kvinnlig medlem. I öfrigt är det lokalafdelning obetaget att stadga hvilka inträdes- och månadsafgifter som helst. Rådligt är att månadsafgiften sättes så hög, att däri inberäknas afgiften för förbundsorganet — 10 öre pr månad — som sålunda göres från början *obligatoriskt* för afdelningens alla medlemmar.

5. Medlemsböcker, uppbördsböcker, afdelningsstämplar, erforderliga blanketter m. m. rekvireras från förbundsexpeditionen, hvars *adress* är endast: Svenska Arbetareförbundets Exp., *Stockholm*.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

PRIS 5 ÖRE.
